Ч. 111. Субота 1 червня (19 мая) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Справи парляментарні. — До угорскої кризи. — Гостина ґр. Берхтольда в Берлині.

В дальшім ході нарад на вчерашнім засїданю палати послів пп. Панц і Расін заявили ся за реформою адміністрациї, як конечною і користною для держави і урядників. Кличем повинно бути: „менше урядників, а ліпші платні і скороченє поступованя“.

П. Шойсволь домагав ся поліпшеня конґруи низшого духовеньства. По промові п. Топеллього загальну дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників Штельцля і Гока. Наради перервано.

Відтак промовляв п. Шуберт о наглячім внесеню в справі реформи податку домово-чиншевого. Мінїстер Ґеорґі відповідав з черги на інтерпеляциї.

По відчитаню інтерпеляций засїданє закрито. Слїдуюче нині.

Супротив поголосок о доповненю предложеня в справах водних доріг і о намірах правительства в тім напрямі, пише „Fremdenblatt“, що в справі водних доріг відбували ся вправдї в послїдних днях конференциї міністерияльні, але мали они виключно інформацийну ціль. Особливо вісти, немов би правительство наміряло видаток призначений на водні дороги підвисшити о 30 мілїонів корон, суть зовсїм безосновні.

В угорскім соймі вела ся вчера дальше дискусия над войсковим предложенєм. Пос. Абрагам поставив резолюцию взиваючу правительство, аби впливало на зменшенє коштів удержаня армії, домагав ся розширеня прав мадярского язика в армії і управильненя справи відзнак на прапорах.

В ситуациї на Угорщині поки що не змінило ся богато. Порозуміне між правительством а опозициєю уважають загалом за певну річ. Як характеристичний факт підносять, що п. Юст не бере зовсїм участи в переговорах, а угода буде заключена на підставі проґрами Кошутівців, отже буде подекуди поражкою Юста. Юст в такім случаю зложив би провід сторонництва, однако задержав би мандат. Кошут так певний, що угода буде заключена, що вже 5 червня вибирає ся виїхати за границю до купелїв.

Принятим здавна звичаєм нові керманичі заграничної політики обох союзних держав Австро-Угорщини і Німеччини представляють ся, обнявши керму політики, Монархови союзної держави і при тій нагоді лично стрічають ся з кермуючими державниками.

Відповідно сему звичаєви був ґр. Берхтольд в Берлині, звідтам виїхав до Почдаму і був на послуханю у цїсаря Вільгельма а відтак у цїсаревої, а опісля зложив візити канцлерови Бетман-Гольвеґови, державному секретареви Кіндерлен-Вехтерови і иншим визначним державникам. Цїсар Вільгельм надав ґр. Берхтольдови великий ордер Чорного Орла.

Дня 26 с. м. виїхав мінїстер Берхтольд до Дрезна, де приняв єго на послуханю саский король Фридрих Август і вручив єму домовий ордер Рутяної Корони. Звідтам вернув мінїстер до Відня.

Урядова оповістка видана про побут мінїстра ґр. Берхтольда в Берлинї зазначує, що мінїстер дуже вдоволений приняттєм, якого зазнав в Берлинї в усіх кругах міродатних і у цїсаря. З канцлером і державним секретарем відбув мінїстер ґр. Берхтольд нараду, на котрій обговорено всякі політичні справи, а при тім виявила ся повна згода в поглядах на заграничну політику.

В Берлинї мають повне зрозумінє консервативних змагань політики Австро-Угорщини і признають, як велику вартість має для монархії мир на всходї Европи з оглядом на єї ґеоґрафічне положенє і на господарскі інтереси.

Півурядова „Nord. Allg. Ztg.“ пише про сей побут ґр. Берхтольда в політичнім оглядї ось що:

„Ми вже зазначили на сім місци, з яким вдоволенєм і з якою щирою прихильностию

Щасте.

(Оповіданє — Ант. Чехова).

При широкій степовій дорозї, званій великим шляхом, ночувала отара овець. Стерегли єї два пастухи. Один, дїд років вісїмдесяти, беззубий, з тремтячим лицем, лежав на животї при самій дорозї, поклавши лікті на запорошене листє подорожника; другий — молодий парубок, з густими чорними бровами і безвусий, вбраний в рядно, з котрого шиють дешеві мішки, лежав на спинї, поклавши руки під голову і дивив ся в гору на небо, де над самим єго лицем тягнула ся молочна дорога і дрімали зорі.

Пастухи були не одні. На сяжень від них в сумерках, що застеляли дорогу, темнїла осїдлана коняка, а біля неї, опираючись на сїдло, стояв мужчина в великих чоботах і куцїй гамерцї, по видимому, паньский об'їздчик. Судячи по єго постатї, рівній і неруховій, по руках і по поведеню з пастухами, конякою, се був чоловік второпний і знаючий собі цїну. Навіть в темнотї видко було у него слїди войскової муштри і сей на половину гордий, на половину добрячий вираз, який дістаєть ся від частих зносин з панами та управляючими.

Вівцї спали. На сїрім тлї зорі, що почала вже накривати східну частину неба, то там — то там видно було тїни несплячих овець; они стояли і, опустивши голови, про щось думали. Їх думки, тупі і потяжкі, випливаючі з мірквань про широкий степ і небо, про днї і ночи, напевне вражали і гнїтили їх самих до безтями, і они, стоячи тепер як вкопані, не примічали нї присутности чужого чоловіка, нї неспокою собак.

В соннім воздусї гомонїв монотонний шум, без котрого не обходить ся степова лїтна ніч; безперестанно тріщали коники, співали перепелицї, а о версту від отари, в балцї, в котрій тік потічок і росли верби, свавільно посвистували молоді соловейки.

Об'їздчик пристанув, щоби попросити в пастухів огню до люльки. Він мовчки закурив і викурив всю люльку, потім, нї слова не сказавши, опер ся на сїдло і задумав ся. Молодий пастух не звернув на него ніякої уваги; він лежав дальше і дивив ся на небо, дїд же довго оглядав об'їздчика і спитав:

— Здаєть ся Панталемін з Макаровскої економії?

— Я самий — відповів об'їздчик.

— То-то я бачу. Не впізнав — богатим будеш. Звідки Бог несе?

— З ковилївского фільварку.

— Далеко. На спілку віддаєте фільварок?

— Ріжне. І на спілку, і в аренду, і під баштани. Я власне на млин їздив.

Велика стара собака брудно-білої краски, лахмата, з клочем вовни коло очей і носа, стараючись удавати байдужність до чужинця, разів зо три спокійно обійшла кругом коняки і нараз несподївано, зі злим, старечим гаркотом кинулась ззаду на об'їздчика. Решта собак не витримала і повискакували зі своїх місць.

— Цить, проклята! — крикнув дїд, піднимаючись на лікті. — А, щоб ти лопнула, бісова твар!

Коли собаки успокоїлись, дїд знов ляг і сказав спокійним голосом:

— А в ковилях, на саме Вознесенїє, Юхим Жменя помер. Не при ночи будь сказано, гріх таких людий згадувати, поганий старик був. Ти чув?

— Нї, не чув.

— Юхим Жменя, коваля Степана дядько. Вся околиця єго знає. Та й проклятий же старик! Я єго шістьдесять років знаю, з тої пори, як царя Александра, що Француза гнав, із Таганрогу на підводах в Москву везли. Ми вкупі ходили покійника царя стрічати, а тодї великий шлях не на Бахмут їшов, а з Осаулївки на Городище, і там, де тепер ковилї, вудвудячі гнїзда були — що крок, то гнїздо вудвудяче. Тодї ще я примітив, що Жменя душу свою згубив і нечиста сила в нїм. Я так замічаю: як що котрий чоловік мужицкого званя все більш мовчить, бабскими дїлами занимаєть ся та стараєть ся в одиночку жити, то тут добра мало. А Юхим, бувало, змолоду, все мовчить і мовчить та на тебе косо поглядає; все він нїби дуєть ся і насторчує ь ся.

повитано тут відвідини ґр. Берхтольда. Австро-угорский міністер мав нагоду пізнати перших державників цісарства і пруского королівства і навязати з ними обміну гадок на основі повного довіря і в приязнім настрою. Треба однак зазначити на перекір комбінациям, які проявляють ся в подібних случаях, що подорож ґр. Берхтольда мала метою личне представлене і зустріч з міродатними кругами союзної держави, а відтак загальне обговорене політичного положеня, а не було думки про заключене яких договорів або їх підготовленя і тому після тих відвідин не треба сподівати ся ніяких незвичайних або нежданих случаїв".

Новинки.

Львів, 31 мая 1912.

— Іменованя і перенесеня. Пан Намістник іменував в етаті дирекциї поліциї у Львові: Пет. Париса, ад'юнктом урядів помічних дирекциї поліциї; канцеліста поліциї Зигм. Стецкого, официялом поліциї, а підофіцира рах. львівского відділу ц. к. войскової сторожі поліцийної Андр. Вербіцкого канцелістом поліциї; — переніс ад'юнкта Генр. Рісса де Різенгорст з Ярослава до Львова — II. Міністер справедливости іменував судиями між иншими авскультантів: Ів. Петровича для Краківця; Мирос. Венгриновича для Підгаєць, Ігн. Панаса для Борщева, Евг. Величковского для Медевич, Дан. Насаду для Калуша, Ів. Іваха для Щирця, Степ. Головача для Войнилова, Вас. Вол. Шавалу для Сокаля.

— Огонь. З Токів збараского повіта доносять: Дня 25 с. м. по полудни серед страшенного вихру вибух в тутешній громаді величезний огонь, котрий в короткім часї знищив 250 будинків. Між иншими згоріло також латиньске приходство разом з господарскими будинками. Один з господарів ратуючи свої коні згинув в огни разом з кіньми а другий попік ся так, що мабуть також вже помер. Згоріли також два шкільні будинки Помочи підчас пожежі майже не було ніякої, бо люди під ту пору були в більшій части при роботі в поли. Шкода єсть величезна, бо лиш мала часть будинків була обезпечена від огню.

— Вернув батька шукати. Оногди придержала львівска поліция 11 - літного хлопця, Івана Римарчука з Шиповець залїщицкого повіта, котрий волочив ся по улицях міста. Хлопець розповів, що їхав з родичами на роботу до Прус і доїхав з матерію до Кракова; тут однак спостерегли ся, що батько в дорозі десь загубив ся, отже мати післала его до Львова, щоби тут шукав батька, а сама жде на него в Кракові.

— За відгризене носа. Кілька місяців тому назад посварив ся ізза дївчини челядник різницкий Іван Чубрит з другим челядником Стеф. Цецькевичем. Від сварки прийшло до бійки а тоді Чубрит заскочив Цецькевича із заду і відкусив єму кусень носа. За то ставав Цецькевич вчера перед судом, котрий по переведеній розправі засудив его за тяжке ушкоджене тіла на 3 місяці тяжкої вязниці.

— Право публичности надало Міністерство просьвіти на рік шкільний 1911/12 шести клясам (від 1—6) приватної женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові.

— Вільні місця у войскових заведенях. Маґістрат м. Львова оповіщує, що оголошено конкурсна опорожнені місця в шк. р. 1912/13 у войскових наукових і виховуючих заведенях с. є в інституті сиріт по офіцирах (відділ для хлопців), в войскових реальних школах, в войскових академіях, як також в академії маринарки в Триєсті.

— Нова зелізниця. З днем 1. червня с. р. віддає ся до публичного ужитку льокальна зелізниця: Дрогобич-Трускавець-Місце купелеве із стациями зглядно пристанками: Дрогобич (істнуюча вже стация на зелізничім шляху Хирів-Стрий), Корості (пристанок), Солець (пристанок), Стебник-Салїни і Трускавець-Місце купелеве. — Стациї Стебник-Салїни і Трускавець-Місце купелеве отвирає ся для загального руху з виключенєм предметів вибухових, пристанки: Корост і Солець для руху особового і пакункового. В пристанках Корост і Солець продає білети їзди кондуктор при поїзді, а належитість за пакунки оплачує ся в стациї призначеня. Часи приїзду і від'їзду поїздів особових в згаданих стациях і пристанках суть заподані в стіннім розкладі їзди, важнім від 1 мая с. р.

— Арештоване дефравданта. З Будапешту доносять, що там арештовано бувшого контрольора станиславівскої Каси ощадности Станислава Вобра, котрий втік звідтам, допустивши ся всїляких мантійств і спроневірень. Вобр зайшов був в Будапешті до якоїсь реставрациї і казав собі дати їсти і пити а коли прийшло ся платити, не мав чим. Тоді реставратор казав его арештувати. Незнакомого а порядно убраного мужчину приведено на поліцию а коли его там спитали, хто він і звідки, то подав, що називає ся Станислав Вобр і був контрольором при Касї ощадности в Станиславові. Дирекция поліциї віднесла ся тоді телеґрафічно до маґістрату і суду окружного в Станиславові, звідки наспіло потверджене, що Вобр втік. На жадане станиславівского суду Вобра арештовано. Вобр позичив був у якогось возьного 1.700 кор. а коли прийшло ся звернути гроші, Вобр не лиш не хотів звернути, але ще й вексель подер. Крім того понатягав Вобр богато купців в той спосіб, що побрав від них гроші на прольонґату векслів а відтак гроші собі задержав, векслів не прольонґував. Він обіцяв та-

---

як півень перед куркою. Щоб він в церкву пішов, або на улицю з хлопцями гуляти або до шинку — не було в нього такої моди, а все більше один сидить, або з бабами шепочеть ся. Молодим був, а вже в пасічники та в баштаники наймав ся. Бувало прийдуть до него добрі люди на баштан, а в нього кавуни і динї свистять. Раз жеж піймав при людях щупака, а він — го-го-го! зареготав ся...

— Се буває, — сказав Пантелемін.

Молодий пастух обернув ся на бік і пильно, піднявши свої чорні брови, подивив ся на діда.

— А ти чув, як кавуни свистять? — спитав він.

— Чути не чув, Бог милував, — зітхнув дід — а люди розказували. Мудрого мало... Захоче нечиста сила, то і в камінє свистіти почне. Перед волею в нас три дні і три ночи скала гуділа. Сам чув. А щупак реготав ся, бо Жменя замість щупака біса зловив.

Дїд щось собі нагадав. Він скоро підняв ся на коліна і скулившись як від холоду, нервово засуваючи руки в рукави, залепетав крізь ніс, жіночою скороговіркою:

— Спаси нас, Господи, і помилуй! Ішов я раз беріжком в Новопавлівку. Непогода збиралась, і така була буря, що сохрани, Царице небесна, Матінко... Поспішаю я, що сили, дивлюсь, а по доріжці, серед тернових корчів — терен тоді в цьвіту був — білий віл іде. Я й думаю: чий се віл? Нащо его сюди занесла нелегка? Іде він, хвостом махає і му-у-у! Ледви, братці, доганяю его, підходжу близько, зирк! — а вже се не віл, а Жменя. Сьвят, сьвят, сьвят! Перехрестив ся я, а він дивить ся на мене і бурмоче, баньки витріщивши. Зляках ся я, що й не знаю як! Пішли поруч, боюсь я єму слово сказати, — грім гремить, блискавка небо прорізує, верби до самої води гнуть ся, — коли се, братці, скарай мене, Боже, щоб менї без покаяння померти, біжить впоперек стежки заяць... Біжить, пристанув і говорить по чоловічому: „Здорові були, мужики!" Пішла, проклята! — крикнув дїд на лохмату собаку, що знов пішла обходом довкола коняки. — А, щоб ти здохла!

— Се буває, — сказав об'їздчик, все ще опираючись на сїдло і не рухаючись. Сказав він се беззвучним, глухим голосом, яким говорять люди, обняті думкою.

— Се буває, — сказав він вдруге задуманий і голосом внутрішного пересьвідченя.

— У, стервячий був старик! — почав знов дїд вже не так палко. Лїт через пять після волї і его громадою в конторі різкою висікли, так він, щоб, значить, злобу свою показати, взяв тай напустив на всї ковилї горляну слабість. Повимирало тоді народу без ліку, видимо — невидимо, наче в холеру...

— А як він слабість напустив? — спитав молодий пастух.

— Відомо, як. Тут розуму великого не треба, була охота. Жменя людий гадючим салом морив. А се такий спосіб, що не тільки від сала, а навіть від духа нарід мре.

— Се правда, — згодив ся Пантелемін.

— Хотіли его тоді вбити хлопці, так старики не дали. Не можна було его вбивати; він знав місце, де клади (гроші в земли закопані) є. А крім него ні одна душа не знала. Клади тут зашептані, так що найдеш і не побачиш, а він бачив. Бувало, йде беріжком, або лїсом, а під корчами і скалами огниси, огники, огники... Огни і такі, як ніби від сірки. Я сам бачив. Всї так ждали, що Жменя людям місця покаже або сам викопає, а він, сказано, сама собака не їсть і другим не дає — так і помер: ні сам не викопав, ні людям не показав.

Об'їздчик закурив люльку і на хвильку осьвітив свої здоровенні вуса та острий, строгий ніс. Дрібні круги сьвітла скочили від его рук до шапки, побігли через сїдло по конячій спині і сховались в гриві коло ух.

— В сих місцях богато кладів — сказав він.

І помалу затягнувшись, він позирнув кругом себе, спинив свій погляд на біліючім сході і додав:

— Повинні бути клади.

— Що й казати — зітхнув дїд. — По всьому видно, що єсть, тільки, брат, копати їх нема кому. Ніхто правдивих місць не знає, та в теперішнім часї, рахуй, що всї клади зашептані. Щоб его найти і побачити, талїсман треба такий мати, а без талїсмана нічого, парубче, не зробиш. В Жмені були талїсмани, та хиба в него, в чорта лисого, випросиш? Він і держав їх, щоб нікому не дісталось.

Молодий пастух підповз кроків на два до дїда і підперши голову кулаками, вдивляв ся в него неповорушним поглядом. Дитячий вираз страху і цікавости засьвітив ся в его темних очах і, як здавалось в сумерках, ростягнув і сплескав недрібні риси его молодого, неделїкатного лиця. Він напружено слухав.

— І в писанях писано, що кладів тут богато — продовжував дїд. — Е, що й казати... і говорити нема чого. Одному новопавлівскому дїдови-салдату в Іванівці ярлик показували, так в тім ярлицї надруковано і про місце і навіть скілько пудів золота, і в якій посуді; давноб після сего ярлику клад дістали, та тільки клад зашептаний, не підступи ся.

— Через щож, діду, не підступи ся? — спитав молодий.

— Мабуть, причина якась є, не розказував солдат. Зашептаний... Талїсману треба...

Дїд балакав з затягом, неначе виливав перед чужинцем свою душу. Він гугнявив, не привикши говорити богато і скоро, загикав ся і відчуваючи такий недостаток своєї мови, старав ся доповнити ей мімікою голови, рук і худих плечий; при кождім руху его полотняна сорочка мнялась в складки повзла до плечей і обголювала чорну від осмаленя і старости спину. Він обсмикував ей, а она зараз же знов лізла. Нарешті дїд, ніби виведений з терпеливости неслухняною сорочкою, скочив і заговорив з прикростию:

— Є щастє, а що з него тому, як оно в землї закопане. Так і пропадає добро задармо без всякої користи, як полова, як овечий кізяк! А же щастя богато, так богато, хлопче, що его на всьо околицю сталоб, та не бачить его ні одна душа. Діждуть ся люди, що его пани викопають, або державний скарб відбере. Пани вже почали могили копати...Почули! бере їх завість на мужицке щастє! Державний скарб теж собі на розумі. В законї так писано, що як котрий селянин знайде клад, то щоб до властий его доставив. Ну, се почекай — не дожде ся! Є квас, та не про вас!

(Конець буде).

кож зиробити позичку і казав платити собі наперед 10 процент провізаї; позички не виробив а побрані гроші лишали ся в его кишени. Коли наконець грозило викритє тих мантійств Вобр втік а тоді розписано за ним стежні листи.

— **Наслідком землетрясеня**, яке, — як ми доносили — навістило оноді майже цілу Румунію, в місті Одобешті збожеволіла жінка одного банкира, пані Мануляску. Серед страшного крику викинула она своїх двоє діточок (в віці від 3 до 5 літ), за ноги на улицю крізь вікно, а відтак і сама скочила за ними. Діти, попадавши з II. поверха на камінєм вибруковану улицю, мали головки цілком порозтріскувані і так були потовчені, що формально кусниями їх збирано. Самаж п. Мануляску дуже тяжко покалічила ся.

— **Катастрофа трамваєва**. З Лодзї телеґрафують, що оногди трамвай наїхав на повозку ратункового поготівля, яка спішила до якогось недужого. Повозка розбила ся, а візник упав з такою силою, що піднесли его трупом. Один із санітарів і ординуючий лікар тяжко ранені.

— **Виділ Товариства „Народний Дім" в Болехові** порішив в 1911 р. заложити в Болехові бібліотеку творів найзнаменитших українських письменників. Бібліотеку сими днями упорядковано і віддано до ужитку суспільности. Бібліотека буде отворена кождої неділі від год. 6 до пів до 8 вечером і „першого" кождого місяця від години 3 до 4 по полудни. Рівнож повідомляємо, що видавати будемо кождого чвертьроку додаток до виданого катальоґу закуплених нових творів. Перший додаток вийде 1 липня 1912 р. По змозї доповнювати будемо бібліотеку творами німецких і польских авторів. Користаючі з бібліотеки платять місячно 50 сот. Всякі жаданя в справі бібліотеки приймає в годинах урядових Всч. о. Андрей Ґаландюк, бібліотекар товариства. Сподіваємо ся, що наша П. Т. суспільність радо повитає се нове огнище народне і охочо спомагати буде бібліотеку матеріяльно та морально. — За виділ тов. „Народний Дім" в Болехові: о. *Теодот Ярема*, голова. *Єроним Радловский*, секретар.

Телеґрами.

Відень 31 мая. Нині появив ся звіт пос. Редліха референта комісиї для розсмотреня закона анексийного. Звітник пригадує всї події в часї анексиї і виступає проти способу, в який угорский парлямент інартикулував анексию. Звітник протестує против поодиноких претенсий Угорщини до анектованих провінций і заявляє, що Угорщина не може мати більших жадань до Босни і Герцеґовини як Австрия. Звітник поставив відповідні резолюциї.

Париж 31 мая. З Фезу доносять: Послідна ніч минула спокійно, але Бербери малими громадками ввійшли до міста. Страти Французів в послідних днях виносять: 42 убитих, 75 ранених. Вчера кілька племен впало до міста Сефру, але їх відперто. В тій борбі погибло по французскій стороні 6 мужа.

Петербург 31 мая. Рада міністрів затвердила плян міністра справ внутрішних в справі скріпленя поліциї в леньских копальнях.

Петербург 31 мая. З причини частого нарушуваня закона о часовім побутї жидів поза полосою осідку міністерство справ внутрішних виготовило нові острійші постанови що до реєстрованя жидівских купців.

Париж 31 мая. Ґен. Ліотей телеґрафує з Фезу, що ситуация єсть незвичайно поважна, навіть непокояча. Небезпечність росте з дня на день. Племена проголосили сьв. війну.

Петербург 31 мая. Рада міністрів ухвалила предложити цареви адресу фінляндского сойму з 22 марта с. р. в справі політичного положеня з пропозицию відкиненя еї.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправлає знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Ідьте, любчики в сьвіт, навчайтеся в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найкористнїйшими услівями і удїляє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

☞ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За оплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує, в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.